

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoPr/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8724200332
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8724200332.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v právnej veci žalobcu: A. B. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D., proti žalovanému: Technické služby mesta Humenné, so sídlom Sninská 27, 066 01 Humenné, IČO: 00 186 155, o určenie platnosti pracovnej zmluvy a zaplatenie 3.000 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17Cpr/2/2024-126 zo dňa 11.4.2025 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) žalobu zamietol a žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa podanou žalobu domáhal, aby súd určil, že pracovná zmluva uzatvorená medzi ním a žalovaným dňa 18.06.1990 je platná a po pripustení rozšírenia žaloby žiadal priznať náhradu mzdy vo výške 3.000 EUR s úrokom z omeškania vo výške 10 % od 1.6.2021 do zaplatenia.

Prvoinštančný súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 17Cpr/2/2024-44 zo dňa 24.05.2024, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Voči predmetnému rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom Krajský súd v Prešove rozhodol uznesením č.k. 8CoCpr/4/2024-98 zo dňa 27.02.2025 tak, že rozsudok zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušenia bol nesprávny postup súdu prvej inštancie, ktorý nepoučil žalobcu osobitne v súlade s § 318 CSP, čím bolo žalobcovi znemožnené, aby uskutočňoval svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom takýto nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

Súd prvej inštancie spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu doručil žalobcovi aj osobitné poučenie podľa § 318 CSP a zároveň nariadil nový termín pojednávania na deň 11.04.2025 a zistil tento skutkový stav: Žalobca uzavrel dňa 18.06.1990 so žalovaným pracovnú zmluvu, v zmysle ktorej žalobca pracoval u žalovaného na pozícii riaditeľ organizácie. Následne žalobca podpísal ďalšiu pracovnú zmluvu na pozíciu riaditeľ, avšak už so zamestnávateľom Mestský národný výbor v Humennom. Neskôr mu bolo oznámené, že predmetná pracovná zmluva je neplatná a žalobcovi bol vydaný menovací dekrét zo dňa 18.06.1990. Po viacerých pokusoch o odvolanie z funkcie bol žalobca definitívne z funkcie odvolaný listom primátora E. D. zo dňa 19.06.1991. Dňa 24.06.1991 bola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená dohoda o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 18.06.1990, ktorou sa dojednala zmena vo vykonávanom druhu práce žalobcu. Dňa 19.08.1991 bola medzi žalobcom a žalovaným podpísaná dohoda o rozviazaní

pracovného pomeru ku dňu 20.08.1991. Žalobca po rozviazaní pracovného pomeru ku dňu 20.08.1991 už následne u žalovaného nikdy nepracoval.

Za prvoradá v danom prípade súd považoval vyriešenie otázky prípustnosti žaloby o určenie, že pracovná zmluva zo dňa 18.06.1991 je platná. Určenie existencie právnej skutočnosti odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo v minulosti, nie však nevyhnutne o tom, čo je v prítomnosti. V danom prípade súd vyhodnotil, že žalobca sa svojou žalobou o určenie platnosti pracovnej zmluvy domáha určenia právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP. Nová právna úprava v § 137 písm. d) CSP pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti len za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd zastáva názor, že z hmotného práva nevyplýva možnosť domáhať sa určenia platnosti pracovnej zmluvy v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP.

Ak by aj súd pripustil, že sa jedná o prípadný iný druh žaloby odlišnej od § 137 písm. d) CSP, jednalo by sa poťažmo o žalobu o určenie, či tu je právo alebo nie je podľa § 137 písm. c) CSP, pričom sa ale vyžaduje istá kvalita určovacej žaloby spočívajúca v tom, že žalobca musí preukázať naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Zo žalobcom tvrdených skutkových okolností avšak nevyplýva presne, čoho sa podanou žalobou a z akých dôvodov domáha.

Čo sa týka druhého uplatneného nároku - nároku na zaplatenie ušlej mzdy 3.000 EUR s príslušenstvom, tu súd mal za to, že žalobca absolútne neuniesol nielen dôkazné bremeno, ale ani bremeno tvrdenia - opísania rozhodujúcich skutkových okolností potrebných pre zistenie skutkového stavu.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a s poukazom na citovanú právnu úpravu súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú.

O náhrade trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu strán sporu v zmysle § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 a 3 CSP tak, že žalovanému ako plne úspešnému v spore priznal nárok na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania, v plnom rozsahu voči žalobcovi, ktorý bol v konaní neúspešný.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Opakovane poukazoval na to, že žalovaný v priebehu konania vyslovene nepoprel jeho tvrdenia ohľadom platnosti pracovnej zmluvy. Namietal spôsob vykonania dokazovania, keď súd prvej inštancie ako nový dôkaz pripustil rozsudky Okresného súdu Humenné č.k. 10C/759/94 zo dňa 8.6.1995 a Krajského súdu v Košiciach č.k. 12Co/363/95 zo dňa 8.2.1996, ktorých celé znenie neprečítal, ani nedal stranám sporu možnosť sa s týmito rozsudkami pred pojednávaním oboznámiť. Žalobca má za to, že uvedené rozsudky nesúvisia s prejednávanou vecou, nakoľko sa týkajú pracovného pomeru, ktorý mal byť založený vydaním menovacieho dekrétu, pričom v prejednávanej veci sa žalobca domáha platnosti pracovnej zmluvy. Žalobca v odvolaní namietal aj nepriznanie náhrady mzdy. Má za to, že svoj nárok dostatočným spôsobom preukázal. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3. Žalovaný uviedol, že podanému odvolaniu sa nebude vyjadrovať.

4. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. - Civilný sporový poriadok (CSP)), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalobcu podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, pri viazanosti dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

5. Po oboznámení sa s obsahom spisu ako aj napadnutým rozhodnutím odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, rozhodnutie je nielen dostatočne podrobné a presvedčivé, ale i jasné a zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými otázkami a aspektmi, teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, dal odpoveď na všetky otázky, ktoré boli nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd konštatuje správnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku a na zdôraznenie správnosti uvádza nasledovné (§ 387 ods. 2 CSP):

6. Hlavným dôvodom zamietnutia žaloby bola jej procesná neprípustnosť podľa § 137 CSP. Ustanovenie § 137 CSP zakotvuje pozitívnoprávne členenie súkromnoprávných žalôb na viaceré druhy, a to: 1/

žalobu o splnenie povinnosti, 2/ žalobu o nároku na usporiadanie práv a povinností, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z právneho predpisu, 3/ žalobu na určenie, či tu právo je alebo nie je, 4/ žalobu na určenie právnej skutočnosti, 5/ inú žalobu neuvedenú v § 137 CSP.

Ustanovenie § 137 CSP uvádza jednotlivé druhy žalôb demonštratívne. Iná súkromnoprávna žaloba neuvedená v § 137 CSP je prípustná iba za predpokladu, že osobitný petit vyplýva z hmotného práva (napr. žaloba na nahradenie prejavu vôle, žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, žaloba prehlasovaných spoluvlastníkov, aby súd rozhodol o dôležitej zmene veci a pod.)

Význam ustanovenia § 137 CSP nie je len deskriptívny (vymenovanie niektorých druhov žalôb), ale predovšetkým normatívny. Jeho normatívny význam spočíva v tom, že vymedzuje podmienky prípustnosti pre niektoré druhy žalôb. Podmienkou prípustnosti žaloby na určenie, či tu právo je alebo nie je, je naliehavý právny záujem žalobcu. Prípustnosť žaloby na určenie právnej skutočnosti musí vyplývať z osobitného predpisu (najmä z hmotného práva); inak je takáto žaloba neprípustná. Pri žalobách na plnenie nie je v § 137 CSP sice explicitne vyjadrená žiadna podmienka prípustnosti, interpretáciou však možno dospieť k záveru, že žaloba na plnenie je procesne prípustná, ak bude navrhovaný rozsudok vykonateľný podľa predpisov exekučného práva.

7. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie považuje žalobcom podanú žalobu o určenie platnosti pracovnej zmluvy za žalobu o určenie právnej skutočnosti podľa ust. § 137 písm. d) CSP. Právnu skutočnosťou je skutočnosť, s ktorou právna norma spája vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu. Najčastejšími právnymi skutočnosťami závislými od vôle sú zmluva, odstúpenie od zmluvy, skončenie pracovného pomeru a pod. Účelom ust. § 137 písm. d) CSP je vylúčiť všetky nepotrebné a zbytočné žaloby o určenie neplatnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a míňajú sa účelu určovacej žaloby, pretože s definitívnou platnosťou neriešia právny stav medzi účastníkmi. Do tejto kategórie možno zaradiť aj žalobu v danej veci, nakoľko prípadné určenie, že pracovná zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 18.6.1990 je platná, nerieši otázku, či pracovný pomer založený touto pracovnou zmluvou trval aj v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie, resp. akú dlhú dobu trval.

8. Žaloba podľa ust. § 137 písm. d) CSP je prípustná len v prípade, ak jej existenciu predpokladá osobitný predpis. Podľa dôvodovej správy k CSP medzi osobitné predpisy podľa ust. § 137 písm. d) CSP patria napr. zákon č. 311/2011 Z.z. (Zákonník práce), zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a pod. Zo žiadneho osobitného predpisu ((zákon č. 65/1965 Zb. - pôvodný Zákonník práce, ani zákon č. 311/2011 Z.z. - súčasný Zákonník práce), ani iný právny predpis)), však nevyplýva možnosť domáhať sa určenia platnosti pracovnej zmluvy. Takéto určenie by navyše nemalo žiadny logický dôvod, pretože každý právny úkon sa a priori považuje za platný. Pokiaľ právny úkon trpí vadou, ktorá ho robí neplatným, je pre úspešné uplatnenie práva na súde potrebné tvrdiť a preukazovať vadu spôsobujúcu neplatnosť právneho úkonu, nakoľko jeho platnosť sa ex lege predpokladá a neurčuje sa osobitným výrokom súdneho rozhodnutia.

9. Do úvahy takisto neprichádza ani prípustnosť žaloby podľa ust. § 137 písm. c) CSP, nakoľko na určenie absentuje naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je daný vtedy, ak je tvrdené právo neisté alebo ohrozené za predpokladu, že vyhovujúcim určovacím rozsudkom možno túto neistotu alebo ohrozenie odstrániť. Zo žalobcom podanej žaloby nie jasné, čo touto žalobou sleduje, ani ochrany akého neistého či ohrozeného práva sa domáha (najmä s ohľadom na to, že od skončenia pracovného pomeru, t.j. od 20.8.1991 žalobca u žalovaného nepracuje).

Žalobca na základe pracovnej zmluvy zo dňa 18.06.1990 v spojení s menovacím dekrétom vykonával u žalovaného funkciu riaditeľa, pričom uvedený pracovný pomer bol s ním skončený dohodou zo dňa 19.08.1991 s účinnosťou od 20.08.1991. Otázka platnosti dohody o skončení pracovného pomeru s tým, či pracovný pomer žalobcu u žalovaného od 18.06.1990 naďalej trvá, bola už právoplatne vyriešená v konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 10C/759/94 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 12Co/363/95 (právoplatný 07.03.1996), ktorými bola zamietnutá žaloba žalobcu o určenie neplatnosti dohody o rozviazaní pracovného pomeru, ako aj určenie, že pracovný pomer žalovaného žalobcovi nepretržite od 18.06.1990 trvá. Na základe uvedeného sa rozviazanie pracovného pomeru považuje za platné. Tento výrok je záväzný tak pre strany sporu, ako aj pre všetky orgány, vrátane súdov. Vychádzajúc zo skutočnosti, že platnosť rozviazania pracovného pomeru bola právoplatne judikovaná, určenie platnosti pracovnej zmluvy zo dňa 18.6.1990 nemá pre právne postavenie žalobcu žiadny praktický význam, čo je dôvodom absencie naliehavého právneho záujmu na danom určení.

10. K argumentácii žalobcu o existencii dvoch popri sebe existujúcich pracovných pomerov s tým, že jeden vznikol na základe menovacieho dekrétu a druhý na základe pracovnej zmluvy odvolací súd len pre úplnosť poukazuje na rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 29Cpr/7/2024 zo dňa 11.11.2024, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 25Co/1/2025 zo dňa 19.6.2025, v ktorom prvoinštančný súd ustálil, že žalobca nepoprel, že v čase jeho menovania do funkcie riaditeľa žalovaného bol jeho zamestnancom ako odborný technický pracovník. Z obsahu predloženého menovacieho dekrétu zároveň vyplýva, že dôjde ku kodifikácii, teda úprave jeho pracovnej zmluvy, vzhľadom na jeho menovanie do funkcie. V zmysle vyššie uvedeného potom medzi stranami sporu došlo aj k úprave skôr uzatvorenej pracovnej zmluvy. Potom je nedôvodná argumentácia žalobcu, že tomuto vznikol pracovný pomer vo funkcii riaditeľa žalovaného nielen na základe menovacieho dekrétu, ale aj na základe ďalšieho právneho úkonu, ktorým je pracovná zmluva.

11. Nedôvodná je aj odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa nedostatkov vo vykonávaní dokazovania, keď podľa tvrdení žalobcu súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 11.4.2025 neprečítal celé znenie rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 10C/759/94 zo dňa 8.6.1995 a rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 12Co/363/95 zo dňa 8.2.1996.

Podľa ust. § 204 CSP, časť vety pred bodkočiarkou, sa dôkaz listinou vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah. Súd teda nie je povinný za každých okolností prečítať celý obsah listiny, najmä ak ide o obsahovo rozsiahlejšie dokumenty. Postačuje, ak stručne uvedie jej obsah, prípadne prečíta len jej relevantnú časť. Oznámenie obsahu listiny je vhodné v prípade, ak by obsahnosť údajov zachytených v listine vyžadovala neprimerane dlhý čas na vykonanie dôkazu čítaním listiny, resp., ak je to vo vzťahu k dokazovaným skutočnostiam postačujúce.

Zo zvukového záznamu z pojednávania konaného dňa 11.04.2025 je zrejmé, že súd prvej inštancie v súlade s ust. § 204 CSP oboznámil strany sporu s podstatným obsahom týchto rozhodnutí, čo odvolací súd vzhľadom na okolnosti prípadu (obsah rozsudkov bol stranám sporu známy, nakoľko aj v predmetnom konaní vystupovali v pozícii žalobcu a žalovaného) považuje za dostačujúce.

Nad rámec uvedeného je potrebné dodať, že vzhľadom na zamietnutie žaloby z procesných dôvodov sa predmetné rozsudky nestali podkladom pre rozhodnutie súdu vo veci samej.

12. V časti žaloby o zaplatenie ušlej mzdy sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca v tejto časti neunesol dôkazné bremeno ani bremeno tvrdenia.

„Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napr. v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia v tom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010).

Žalobca nielen nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci základ a výšku tohto nároku, ale ani neuviedol žiadne relevantné skutkové tvrdenia, o ktoré tento nárok opiera. Predpokladom priznania náhrady mzdy je existencia pracovného pomeru. V prejednávanej veci pracovný pomer skončil dohodou s účinnosťou ku dňu 20.8.1991 a od tohto dátumu žalobca po skončení pracovného pomeru pre žalovaného už žiadnu prácu nevykonával. Žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru bola právoplatne zamietnutá, a teda neexistuje žiadny právny dôvod, ktorý by zakladal oprávnenosť žalobcovej požiadavky na zaplatenie ušlej mzdy.

13. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj odvolaciu argumentáciu žalobcu týkajúcu sa nevydania rozsudku pre zmeškanie už na prvom pojednávaní dňa 24.05.2024. V kontradiktórnom procese majú byť nositeľom procesnej iniciatívy sporové strany – žalobca iniciuje konanie a má mať záujem na efektívnom vedení svojho sporu a rovnako žalovaný, ak má v spore procesne obstáť, musí vyvíjať iniciatívu vo forme svojej procesnej obrany. Účelom úpravy kontumačného rozsudku je zrýchlenie konania a odstránenie prieťahov. Procesná iniciatíva je kladená na obe strany sporu a pasivita žalovaného nezbavuje žalobcu jeho základnej procesnej povinnosti, t.j. povinnosť tvrdenia. Podaním zo dňa 26.04.2024 žalobca

rozšíril svoju žalobu o nárok na zaplatenie ušlej mzdy za mesiac máj 2021 vo výške 3.000 EUR s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne z tejto sumy do zaplatenia. K tomuto uplatnenému nároku neuviedol žiadne tvrdenia. Na pojednávaní dňa 24.05.2024 uviedol, že k tejto sume dospel na základe vlastného uváženia, pričom vychádzal z vymeriavacích základov, ktoré mu každoročne zasielala Sociálna poisťovňa, pričom zohľadnil aj valorizáciu. Ak sa žalovaný napriek výzve súdu k žalobe nevyjadrí, súd môže vychádzať z prezumpcie, že žalobcom tvrdený skutkový stav je nesporný. Táto prezumpcia je však vyvrátiteľná – súd by nemal priznať nárok, ktorý už na prvý pohľad nevyplýva zo žaloby. Súd by teda nemal vydať kontumačný rozsudok, ak tvrdenia žalobcu nie sú dostatočne presvedčivé, alebo sú dokonca rozporné, t.j. že za „normálnych okolností“ by mal žalobca v procese dokazovania problém spor procesne ustáť (vyhrať).

Súd prvej inštancie postupoval správne, ak nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie, nakoľko chýbali akékoľvek hmotnoprávne predpoklady pre takýto procesný postup. Rozsudok pre zmeškanie predstavuje síce sankciu pre pasívnu stranu sporu, avšak nemôže byť nástrojom pre priznávanie ničím nepodložených a nijako nepreukázaných nárokov. Aj vydanie rozsudku pre zmeškanie vyžaduje istú mieru preukázania existencie a oprávnenosti žalovaného nároku. Táto podmienka vo vzťahu k náhrade mzdy, vzhľadom na platné skončenie pracovného pomeru ku dňu 20.8.1991, nie je splnená.

Na správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie nič nemení ani námietka žalobcu o nevypočutí žalovaného vzhľadom na to, že súd žalobu zamietol pre jej procesnú neprípustnosť podľa ust. § 137 CSP. Výsluch žalovaného je vo vzťahu k dôvodom zamietnutia žaloby irelevantný, t.j. na procesnú neprípustnosť žaloby nemá žiaden dosah. Keďže žaloba bola zamietnutá z procesných dôvodov, nebolo potrebné ani hospodárne vykonávať rozsiahle dokazovanie skutkového stavu.

Navyše žalobca na pojednávaní dňa 11.04.2025 na výzvu súdu stranám, či majú nejaké návrhy na doplnenie dokazovania, žalobca uviedol, že nemá ďalšie návrhy.

14. Z vyššie uvedených dôvodov je rozhodnutie súdu prvej inštancie, vrátane jeho výroku o trovách konania vecne správne, a preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011 sp. zn. 6Cdo 145/2011).

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však neuplatnil a ani mu z obsahu spisu nevyplývajú, preto mu odvolací súd ich náhradu, s poukazom na čl. 17 základných princípov CSP, nepriznal.

17. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).